

ÚKOLY KOREJSKÝCH KOMUNISTŮ

Článek uveřejněný v orgánu Korejské lidové revoluční armády

„Sogvang“

10. listopadu 1937

Uplynulo již 27 let od doby, kdy japonští imperialisté okupovali Koreu.

Za tuto dobu japonští imperialisté učinili z naší vlasti svůj zdroj surovin a pracovních sil, odbytiště svého zboží a vojenskou základnu pro svou agresi na pevnině.

Následkem nevýslovně kruté koloniální politiky japonského imperialismu byl korejský lid zbaven národních práv a svobod, prožívá nesnesitelnou hořkost otroka, který nemá svou vlast. Náš národ je nejen podroben dvojnásobnému a trojnásobnému středověkému útlaku a vykořisťování ze strany japonských imperialistů a jejich přísluhovačů, ale stojí také před nebezpečím, že ztratí i svou krásnou rodnou řeč a národní literaturu.

Čínsko-japonská válka, kterou rozpoutali japonští imperialisté, vrhá náš lid do ještě zoufalejší situace. Aby si zajistili bezpečnost v týlu, zvyšují japonští imperialisté neomezeně svůj celý fašistický koloniální potlačovatelský aparát, tj. armádu a policii, žaláře a šibenice, produkuje stále větší množství zločinných zákonů a tím přeměňují naši krásnou vlast, „prostírající se na třech tisících ri“, v učiněné peklo. Japonští imperialisté s nevidaným rozmachem stupňují zběsilé útoky na revoluční síly, zesilují represe a barbarské zločiny na nevinných lidových masách. Od minulého léta japonští imperialističtí kati páchají zločiny, ničí základní organizace Ligy pro obrození vlasti v severních pohraničních oblastech naší země a zatýkají a vězní v žalářích mnoho jejích ilegálních pracovníků a členů, všude v zemi bez rozdílu vězní, žalárují a zabíjejí ohromné množství nevinných lidí. Kromě toho, s cílem uspokojit lidské a materiální potřeby agresivní války na pevnině, otevřeně

násilně verbují lidi do vojenské služby a vymáhají plnění nucených dodávek státu. Tímto způsobem se drahocenná korejská mládež i dospělí muži mění v potravu pro jejich děla a nesmírné bohatství vlasti je do dna rozkrádáno.

Náš národ, proslavený 5000 let starou historií s nádhernou kulturou, se nyní nachází na rozhraní života a smrti a nad naší rodnou zemí visí černé mraky národní tragedie.

V tuto krutou dobu národní pohromy národní reformisté, pravíci a levicoví oportunisté, frakcionářští patolízalové a všichni ostatní odrodilci revoluce si strhli masky a otevřeně se dali na cestu paktování se s japonskými imperialistickými agresory.

Doba dokazuje, že jenom my, komunisté, jsme základní silou revoluce, jež může nést do konce odpovědnost za osudy vlasti a lidu, a ukládá nám stále nesnadnější a těžší úkoly.

Korejská revoluce stojí před vážnými zkouškami a těžkostmi, ale situace se jako dříve rozvíjí ve prospěch revoluce.

Zběsilá politika války a fašistické barbarské represe japonských imperialistů nesvědčí o jejich moci, ale jsou předsmrtnou agoníí odsouzenců k záhubě. Čínsko-japonská válka, vyvolaná japonským imperialismem, zaostřuje ještě více protiklady mezi imperialistickými mocnostmi a celkově oslabuje imperialistický tábor. Čím více budou japonští imperialisté rozšiřovat válku, tím hlouběji zabřednou do bahna záhuby a shoří v ohni, který sami zapálili.

Národní a třídní rozpory mezi japonským imperialismem a korejským lidem jsou nyní vyostřeny na nejvyšší míru. Dělníci, rolníci, studenti, inteligence, národní buržoazie, obchodníci, příslušníci církevních klérů, všichni korejští lidé proklínají japonský imperialismus jako nejkrutějšího nepřítele, s velkou netrpělivostí očekávají jeho záhubu a ve všech místech rozvíjejí protijaponský boj.

Odedávna byl korejský lid hrdinským a slavným národem, který je v boji s nepřítelem připraven spíše zemřít než prosit na kolenou. Po okupaci Koreje japonským imperialismem byl v naší zemi energicky veden protijaponský boj v různých formách: hnutí Armády spravedlnosti, hnutí Armády nezávislosti, povstání dělníků a rolníků, protijaponské hnutí studentstva.

Od začátku třicátých let byl pod vedením našich komunistů organizován a rozvíjen protijaponský ozbrojený boj, který zasadil japonské-

mu imperialismu vážnou ránu a rozvíjí protijaponský národně osvobozenecký boj do nové etapy. Cesta, kterou prošel náš lid po okupaci Koreje japonským imperialismem, byla tak cestou záchrany vlasti naplněnou krvavým bojem.

Korejští komunisté musí správně využít všech příznivých podmínek ve vývoji mezinárodní a vnitřní situace, rozvíjet slavné vlastenecké tradice našeho lidu, správně organizovat a mobilizovat lidové masy v boji a bezpodmínečně splnit posvátnou věc porážky japonského imperialismu a osvobození národa.

1. Charakter korejské revoluce v současné etapě

Správné určení charakteru revoluce má velmi důležitý význam pro to, aby mohl být správně organizován a řízen revoluční boj, aby bylo urychleno vítězství revoluce. Správné určení charakteru revoluce umožňuje vypracovat vědecky podloženou strategii a taktiku a na tomto základě s jistotou organizovat a mobilizovat lidové masy pro revoluční boj.

Pokud jde o charakter korejské revoluce v současné etapě, prohlašovali jedni, že jde o „socialistickou revoluci“, druzí, že jde o „buržoazní revoluci“. Tato tvrzení nejsou správná.

Charakter revoluce je určován základním úkolem revoluce a sociálně-třídními vztahy v každé etapě revoluce. Téže o tom, že revoluce v naší zemi je „socialistická“ nebo „buržoazní“, jsou levou respektive pravou úchylnou, které vznikly v důsledku nesprávného chápání základního úkolu revoluce a konkrétních společensko-třídních vztahů v současné etapě v naší zemi.

Tyto téže jsou kontrarevoluční názory, které brání pevně jednotě revolučních sil a odklánějí ostří boje nesprávným směrem.

Naše země je koloniálně poloфеudální společnost, kde v důsledku koloniální nadvlády japonského imperialismu je všemožně zadržován vývoj kapitalismu a vládnou феudální výrobní vztahy.

V těchto podmínkách spočívá základní úkol korejské revoluce v tom, aby byla splněna úloha protiimperialistické národně osvobozenecké revoluce, zaměřené na svržení koloniální nadvlády japonského imperialismu a osvobození vlasti; současně s tím musí být splněna úloha protifeudální, demokratické revoluce, zaměřené na likvidaci феudálních vztahů a na otevření cesty demokratického rozvoje země. Tyto

dva revoluční úkoly jsou navzájem těsně spjaty. Je to dáno tím, že koloniální vládcí – japonští imperialističtí agresoři a obhájci feudálních vztahů – statkáři a bývalí feudální vládcí, jsou navzájem spojeni.

Japonští imperialisté udržují svou koloniální nadvládu nad Koreou s pomocí kompradorské buržoazie a feudálních statkářů, z nichž učinili své přísluhovače, zatímco feudální statkáři pod ochranou japonského imperialismu udržují komplex feudálních vykořisťovatelských vztahů. Boj proti japonskému imperialismu a boj proti feudálům musí být tedy veden jako jednotný proces.

Revoluce v naší zemi v současném období je proto protiimperialistickou a protifeudální demokratickou revolucí.

Hlavním objektem korejské revoluce jsou agresivní síly japonského imperialismu. Koloniální nadvláda japonského imperialismu je zdrojem veškerého neštěstí korejského národa, kořenem všech sociálních pout v naší zemi. Japonští imperialisté se neštítí žádných způsobů a prostředků ve snaze přeměnit naši zemi na věky ve svou kolonii, učinit z našeho národa na věky svého otroka. Nejenom že ničí beze zbytku vše národní, co má korejský lid, ale také krutě potlačují revoluční projevy dělnické třídy a pracujících mas Koreje a bez rozpaků zavádějí na korejské půdě vše úpadkové, prohnílé, jestliže to slouží jejich koloniální nadvládě.

Bez svržení koloniální nadvlády japonského imperialismu a osvobození vlasti nelze dosáhnout národního a třídního osvobození našeho lidu a sociálního pokroku v naší zemi. Pro náš lid je boj proti japonskému imperialismu bojem za navrácení ztracené vlasti a národních práv ve všech oblastech politiky, ekonomiky a kultury; současně je to boj za likvidaci všech překážek na cestě národního a sociálního rozvoje a za dosažení národního rozkvětu.

Prvořadým revolučním úkolem komunistů a revolučního lidu Koreje je tudíž organizace a mobilizace všech revolučních sil, organizování a vedení protijaponského národně osvobozenického boje.

Mezi nepřátele korejské revoluce patří dále projaponští statkáři, kompradorská buržoazie, národní zrádci a projaponští byrokraté, kteří pochlebují japonským imperialistům a sehrávají úlohu jejich věrných agentů.

Ve spojení s japonskými imperialisty pomáhají udržovat koloniální vládu nad Koreou, utiskují a vykořisťují lidové masy, nejbestiálnějším

způsobem brání protijaponskému boji lidových mas. Pod záštitou japonského imperialismu na základě feudálního pozemkového vlastnictví nelitostně utiskují a vykořisťují feudálními metodami rolníky na vesnici a také ve městech krutě vykořisťují dělníky kapitalistickými i feudálními metodami. Kromě toho hrají úlohu šířitelů všemožných feudálních přežitků a otrocké psychologie a pomahačů koloniální moci, kteří jí napomáhají, aby svými chapadly stále hlouběji pronikala do všech oblastí.

Necháme-li proto tyto elementy na pokoji, nemůžeme úspěšně vést protijaponský národně osvobozenický boj a prorazit cestu k demokratickému rozvoji země. Je proto třeba rozhodně bojovat jak proti japonskému imperialismu, tak proti projaponským statkářům, kompradorské buržoazii, národním zrádcům a proti japonskému byrokratickému aparátu.

Abychom úspěšně vedli revoluční boj, musíme správně chápat nejen charakter a objekt revoluce, ale také její hybné síly. Důležitou zárukou vítězství jakékoliv revoluce je mobilizace všech zainteresovaných tříd a sociálních vrstev.

Hybnou silou korejské revoluce v současné etapě jsou dělníci, rolníci a také studentstvo, inteligence a drobná buržoazie, široký okruh protiimperialistických demokratických sil. Protiimperialistického boje se mohou zúčastnit také čestní příslušníci národní buržoazie a církevních klérů.

Nemluvě ani o budoucí socialistické revoluci a výstavbě socialismu a komunismu, je i dnes dělnická třída vedoucí třídou protiimperialistické, protifeudální demokratické revoluce. Je to dáno tím, že pouze dělnická třída představuje zájmy pracujících mas a vystupuje jako nej-revolučnější, nejorganizovanější a nejpokrokovější třída schopná organizovat a vést všechny pracující třídy k vítězství revoluce.

Dělnická třída naší země je více než jakákoli jiná třída vážně zainteresována na protiimperialistické národně osvobozenické revoluci.

Situace korejské dělnické třídy pod koloniální nadvládou japonského imperialismu je výslovně tragická. Japonští imperialisté všemožně brání rozvoji národní ekonomiky v naší zemi, soustřeďují ve svých rukou současně téměř všechna průmyslová odvětví a používají neslýchaně zločinných metod na vykořisťování korejských dělníků. Aby vymáčkali z dělníků více potu a krve, usilují všemožnými metodami

a prostředky o dosažení maximální intenzifikace práce, prodlužují pracovní den na 12 až 18 hodin. Dokonce ani v těchto pekelných podmínkách se nedostává práce pro všechny dělníky. V honbě za maximálním koloniálním superziskem provádějí japonští lupiči nejkrutější politiku koloniálního loupežení, která se projevuje najímáním levné dětské a ženské práce a neustálým propuštěním dělníků. Velké množství propuštěných dělníků proto tvoří průmyslovou záložní armádu nezaměstnaných, která je zbavena i těch nejzákladnějších existenčních práv.

Japonští okupanti platí korejským dělníkům za tutéž práci dvakrát méně než japonským dělníkům, a z toho více než polovinu si zabírají zpět pro sebe různou cestou: „dobrovolnými příspěvky na potřeby státní obrany“, „státními půjčkami“, „pokutami“ a pod. Korejští dělníci proto nemohou přes svou nesnesitelnou dřinu dokonce udržet ani svou existenci.

Život dělníků se stal ještě ubožejší po vypuknutí čínsko-japonské války. Japonští imperialisté mobilizují dělníky pro výstavbu vojenských objektů, nutí je otrocky pracovat, aniž by jim zaplatili žebráckou mzdu a po skončení výstavby je nelítostně zabíjejí pod záminkou zajištění „tajemství“.

Tato nesnesitelně hořká, tragická situace, ve které se nachází dělnická třída naší země, vede nejen k dalšímu zesílení její revolučnosti, ale v průběhu praktického boje ji třídně ještě více zorganizovala a zocelila a postavila ji do čela protijaponského národně osvobozenického boje.

Více než dvacetiletá historie národně osvobozenického boje v naší zemi ukazuje, že žádná třída kromě třídy dělnické není schopna hrát úlohu hegemonu v protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluci.

Buržoazie a maloburžoazní inteligence naší země vždy v důsledku své třídní slabosti kolísala před obtížemi protijaponského národně osvobozenického boje, snažila se dosáhnout nezávislosti Koreje nikoli revoluční cestou, ale snazší cestou. „Společnost pro podporu materiální výroby“, „Společnost pro výzkum politiky“, „Společnost Singanhe“ a podobné organizace, které vytvořili, hovoříce neustále o nezávislosti, všechny bez výjimky byly národně reformistickými organizacemi, usilujícími o reformy a kompromis místo o revoluci a boj.

Aby protiimperialistická a protifeudální demokratická revoluce byla

dovedena do konce, je třeba především plně zabezpečit vedoucí úlohu dělnické třídy, která je na této revoluci nejvíce zainteresována a při vedení hrdinného boje se nebojí žádných obtíží.

Důležité místo v korejské revoluci vedle dělnické třídy zaujímá také rolnictvo. Rolníci jako spolehlivý spojenec dělnické třídy tvoří spolu s ním hlavní oddíl revoluce.

V takové zemi, jako je naše, kde rolnictvo tvoří velkou většinu obyvatelstva, nelze zapomínat na jeho výjimečně důležité místo v revoluci. Rolnictvo naší země tvoří více než 80 procent všech obyvatel. Získání rolnictva představuje v těchto podmínkách klíčovou otázku, na jejímž řešení závisí osud revoluce. Ignorování otázky týkající se získání rolníků na stranu revoluce by v takové zemi, jako je naše, vedlo nejen k izolaci dělnické třídy, oslabení její vedoucí úlohy, ale též k vydání naprosté většiny obyvatelstva vlivu nepřitele.

Skutečnost, že rolnictvo naší země zaujímá v revoluci důležité místo, není dána pouze jeho početností, ale i tím, že je vysoce zainteresováno na protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluci.

Koloniální vláda japonského imperialismu odsoudila rolníky naší země k strašnému hladu a bídě. Japonští imperialisté na jedné straně zachovávají na vesnici feudální vztahy pozemkového vlastnictví, vykořisťující prostřednictvím svých agentů – statkářů rolníky, a na druhé straně pod záminkou „pozemkového katastru“ a „vytvoření Východní kolonizační společnosti“ vyvlastňují úrodná pole korejských rolníků.

Jestliže v roce 1914, tedy brzy po obsazení naší země japonskými imperialisty, hospodařilo více než 60 procent korejského rolnictva na vlastní půdě a počet pachtýřů a čeledínů nepřevyšoval 35 procent z celkového počtu rolnických hospodářství, pak nyní počet samostatně hospodařících rolníků klesl na méně než 18 procent, zatímco počet pachtýřů a čeledínů vzrostl na více než 70 procent z celkového počtu rolnických hospodářství. Proto velká většina korejského rolnictva se nachází v situaci zemědělského proletariátu. Mnoho rolníků, vyhnaných z půdy, kterou obdělávali jejich dědové a pradědové, se buď potuluje a prosí o almužnu v cizině, nebo nevýslovně živoří a podrobuje se nelidskému ponižování pod bičem japonských lupičů, statkářů a kapitalistů. Neradostný je i osud rolníků, kteří dosud hospodaří na své půdě, neboť jsou zatíženi různými vyděračskými daněmi, udržují se často při životě kůrou stromů a kořínky bylin a žijí v neustálém

strachu, že mohou být z půdy kdykoliv vyhnáni.

Aby byly pokryty válečné potřeby, japonští imperialisté bez rozdílu mobilizují do armády a na stavbu vojenských objektů venkovskou mládež i dospělé obyvatelstvo, každoročně vyvlastňují a vyvážejí do Japonska několik miliónů pytlů rýže. Takové vojenské břímě odsoudilo rolníky k nesnesitelnému, pekelnému životu.

Vesnice naší země se tak přeměnila v oblast ukrutného hladu, jaký historie ještě nepamatuje.

Tento ubohý stav naší vesnice přinutil rolníky nenávidět z hloubi duše japonské imperialisty a feudální statkáře, přesvědčil je, že cesta k životu vede pouze přes revoluci a ukázal jim cestu aktivního boje proti imperialismu a feudalismu.

Přesto levicoví oportunisté a frakcionářští patolízalové podceňovali revolučnost korejských rolníků a prohlašovali, že rolníci jsou „obojetníci“ a že „rolnictvo jako třída drobných vlastníků mnohdy kolísá a představuje tedy třídu, která není schopna vést revoluci do konce.“

Podobné tvrzení neodpovídá skutečnosti a současně odporuje od samého základu stanovisku upevňování revolučních sil.

Korejští komunisté se musí postavit na odpor jakémukoli nesprávnému stanovisku a přístupu k rolnictvu naší země, musí aktivně bojovat za to, aby je získali na svou stranu a stmelili tím hlavní oddíl revoluce.

V důsledku svého protiimperialistického a protifeudálního demokratického charakteru musí naše revoluce získat na svou stranu nejen dělníky a rolníky, ale také studentstvo, inteligenci, maloburžoazii, národní buržoazii a čestné příslušníky církevních klérů. Fašistická koloniální vláda japonského imperialismu nutí studenty, inteligenci, maloburžoazii, národní buržoazii a čestné příslušníky církevních klérů nenávidět japonský imperialismus a bojovat za nezávislost vlasti a osvobození národa.

Studenti a inteligence, usilující osvojit si vědu a pravdu, mají silný smysl pro spravedlnost, citlivě reagují na pokrokové myšlenky a tendence doby. Proto také jejich pokrokoví představitelé si osvojují marxismus-leninismus dříve než ostatní a plní úlohu průkopníků, kteří školí a probouzejí dělníky a rolníky a vedou je na cestě revolučního hnutí.

Zejména studenti a inteligence naší země jsou nejen sami bezpro-

středně vystaveni národnímu útlaku a diskriminaci ze strany japonského imperialismu, ale prožívají také tragický osud svého národa pod koloniální nadvládou japonského imperialismu a víc než kdokoli jiný vidí nespravedlnost dnešní společnosti.

V důsledku této situace studenti a inteligence naší země usilují dříve než ostatní o své národní probuzení a vyznačují se silným protiimperialistickým vědomím. Proto jsou nositeli pokrokových myšlenek boje za spravedlnost a vyznačují se protiimperialistickou a protifeudální demokratickou revolučností, projevující se ve snaze vyhnat cizí agresivní imperialistické síly a rozvíjet naši zaostalou vlast tak, abychom nemuseli nikomu závidět, a aktivně se podílejí na národně osvobozenéckém boji.

Mnozí studenti a příslušníci naší inteligence se hned od prvních dnů okupace Koreje rozhodně postavili do boje proti japonským imperialistům, probudili dělníky, rolníky a široké protijaponsky naladěné masy a velkou měrou se tak zasloužili o to, že je zapojili do revolučního boje. Také v období příprav na protijaponský ozbrojený boj sehráli revoluční příslušníci studentstva a inteligence velkou úlohu při ideovém a organizačním sjednocování revolučních řad a vytváření masové základny boje. Také dnes vedou neochvějný boj jako členové protijaponských partyzánských oddílů a ilegálních revolučních organizací.

Všechny tyto skutečnosti svědčí o tom, že studenti a inteligence hrají v revolučním boji důležitou úlohu.

Přesto však pro svou slabost, nerozhodnost a polovičatost nemohou být studentstvo a inteligence samostatnou politickou silou, nejsou schopny sehrát v revolučním boji rozhodující úlohu; v protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluci mohou plnit revoluční úlohu pouze pod vedením komunistů a dělnické třídy.

Konkrétně je třeba přistupovat také k otázce národní buržoazie. Národní buržoazie koloniálních a polokoloniálních zemí má řadu zvláštností, kterými se liší od buržoazie kapitalistických zemí.

Národní buržoazie je z třídního hlediska vykořisťovatelskou třídou, ale její hospodářská činnost je spoutána cizími imperialisty a s nimi spojenou kompradorskou buržoazií a proto je neustále ohrožována bankrotem. Proto se národní buržoazie vyznačuje protiimperialistickým duchem, byť nedůsledným, a touží po národní nezávislosti.

Zejména v důsledku fašistické koloniální teroristické vlády japon-

ského imperialismu a monopolistického velkokapitálu Japonska, který sem pronikl, národní buržoazie naší země rychle bankrotuje a přichází na mizinu. Podíl korejského kapitálu na celkové průmyslové výrobě tvořil v roce 1928 více než 26 procent, nyní však nedosahuje ani 10 procent. Ale také tento kapitál se sotva udržuje při životě a je omezen jen na loupárny rýže, úpravny bavlny a na podobná zcela podřadná odvětví.

Tento vnucený, neblahý osud pod koloniální nadvládou japonského imperialismu pobízí národní buržoazii k účasti na protijaponské národně osvobozené revoluci.

Kompradorská buržoazie se bojí protiimperialistického revolučního boje lidu více, než imperialistické agrese, ale národní buržoazie se imperialistické agresi staví na odpor a podporuje protiimperialistický revoluční boj národa. Vezmeme-li v úvahu zrádcovské a prodejně činy nepatrné hrstky kompradorské buržoazie, nemůžeme národní buržoazii považovat za reakční. Jinak by to vedlo k oslabování protiimperialistických revolučních sil. Zapojení národní buržoazie do protiimperialistického národně osvobozeného boje má velký význam pro maximální izolaci nepřítele a posílení revolučních sil.

Jak již bylo řečeno, hybnou silou v současné etapě korejské revoluce jsou početné protijaponské síly. Musíme se řídit zásadovým, ale shovívavým přístupem ve vztahu ke všem třídám a vrstvám, které jsou schopny se účastnit revoluce; musíme je získat na naši stranu, organizovat a stmelovat je a dosáhnout tak celkové mobilizace všech protijaponských sil k protiimperialistickému národně osvobozenému boji.

Jaké úkoly tedy musí být splněny v průběhu protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluce v naší zemi?

Rozdrtit japonské imperialistické agresory, s nimi spojené projaponské statkáře, kompradorskou buržoazii a všechny reakční síly – to je samozřejmě prvořadý a základní úkol, který je třeba splnit v protiimperialistické a v protifeudální demokratické revoluci. Ale tím protiimperialistická a protifeudální demokratická revoluce není dovršena. Po rozdrčení japonského imperialismu a s ním spojených reakčních sil je třeba likvidovat sociálně-ekonomické vztahy, o které se ve všech oblastech politiky, ekonomie a kultury opíraly, je nutno upevnit nový, pokrokový demokratický řád a jednou provždy zničit možnosti obno-

vení starého systému.

Prvním naším úkolem po rozdrčení japonských imperialistických uchvatitelů je vytvoření demokratické vlády.

Otázka moci je v revoluci základní otázkou. Jestliže neuchopíme moc do svých rukou, nedosáhneme úplného národního a třídního osvobození našeho lidu, nevybudujeme v rodné zemi silný a bohatý, suverénní a nezávislý stát. Na základě hořkých zkušeností otroka, zbaveného své vlasti, si korejský lid plně uvědomuje, k jakému údělu je odsouzen národ, zbavený své vlády. Opravdu není důležitější věc než mít svou skutečnou, vlastní vládu.

Demokratická vláda, vedená majetnou třídou, je vládou, která ochraňuje zájmy krajně omezených vrstev – buržoazie a maloburžoazie, neustále kolísá, je nedůsledná a není schopna vést lidové masy na cestě k socialismu a komunismu, konečnému cíli dělníků a chudých rolníků.

Naopak, demokratická vláda, vedená dělnickou třídou, je vládou, která ochraňuje základní zájmy ohromného počtu dělníků a rolníků, je schopna důsledně plnit úkoly protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluce a vést lidové masy na cestě k socialismu a komunismu, který je konečným cílem dělnické třídy a chudých rolníků.

Vláda, kterou musíme ustavit po svržení japonského imperialismu, musí proto být samozřejmě vládou lidové demokracie, která patří ke kategorii proletářské vlády, to znamená demokratickou vládou, řízenou dělnickou třídou.

Při řešení otázky moci musíme věnovat zvláštní pozornost charakteru a úkolům revoluce, třídním vztahům v daném období a určit odpovídající formu vlády.

Jakou formu demokratické vlády musíme vytvořit?

Demokratická vláda může mít dvě formy. Jednou z nich je demokratická vláda, která patří ke kategorii buržoazní vlády, to znamená vláda vedená majetnou třídou; druhou formou je demokratická vláda, patřící ke kategorii proletářské vlády, to znamená vláda, vedená dělnickou třídou.

Po ustavení vlády se musíme o ni pevně opřít a provést pozemkovou reformu a ostatní demokratické přeměny. Důsledná likvidace imperialistických sil, které po sobě zanechává japonský imperialismus, musí přitom zaujmout nejdůležitější místo.

Po zlomení mašinérie koloniální nadvlády japonského imperialismu je třeba rozbít zbytky sil japonského imperialismu v různých oblastech politiky, ekonomie a kultury; teprve tehdy je možné úspěšně plnit úkoly protiimperialistické národně osvobozené revoluce, dosáhnout úplné politické nezávislosti země, dále likvidovat všechny feudální síly a rozvíjet zemi na demokratickém základě.

Aby byly rozdraceny zbytky sil japonského imperialismu, je nutné důsledně likvidovat především reakční statkáře, projaponské elementy a vlastizrádce, kteří byli hlavní oporou koloniální vlády japonského imperialismu a aktivně bránili jeho vládní aparát, aby jim nebyla ponechána žádná možnost se uchytit. Kromě toho je třeba prohlásit za neplatné všechny zákony a předpisy, vyhlášené japonskými imperialisty, vypracovat nové zákony a předpisy ochraňující zájmy širokých lidových vrstev, ustavit nový řád státní výstavby. Je nutno zlikvidovat ideologické přežitky japonského imperialismu, rozvíjet národní vzdělání v rodném jazyce a literatuře, obnovit svéráznou národní kulturu.

Nebude-li zničena hospodářská základna japonských imperialistů a kompradorské buržoazie, není možné otevřít cestu k samostatnému rozvoji ekonomiky, ani upevnit politickou nezávislost země. Musíme znárodnit nejdůležitější průmyslová odvětví, která patřila japonskému státu, Japoncům a kompradorské buržoazii – doly, továrny, závody, železnice, dopravu, banky, komunikace, obchod, zahraniční obchod – a dát je do vlastnictví celonárodního s tím, aby byly efektivně využity nejdůležitější výrobní prostředky země v zájmu nezávislosti a rozkvětu vlasti, v zájmu růstu blahobytu lidu a vytvořit hospodářskou základnu pro výstavbu nové společnosti osvobozené od vykořisťování a útlaku.

Vedle úkolů protiimperialistické revoluce musíme důsledně splnit úkoly protifeudální demokratické revoluce.

Prvořadým úkolem je při tom správné řešení pozemkové otázky. Řešení pozemkové otázky je základním obsahem protifeudální demokratické revoluce. Umožňuje osvobodit od feudálního vykořisťování a pout masu rolníků, kteří tvoří velkou většinu obyvatelstva, zlepšit od základu jejich sociálně politické postavení, otevřít jim cestu k sociálnímu pokroku a bouřlivému rozvoji výrobních sil.

Musíme konfiskovat půdu patřící japonskému státu, Japoncům a projaponským statkářům, rozdělit ji mezi rolníky, kteří ji budou obdělávat; musíme postupně likvidovat všechny feudální vztahy pozemko-

vého vlastnictví, zejména pacht a feudální obchod s půdou. Tímto způsobem je třeba úplně zničit hospodářskou základnu feudálních sil a nedovolit, aby se znovu zrodily.

Kromě toho je třeba osvobodit lid od jakékoliv stavovské diskriminace a nerovnoprávných vztahů, dosáhnout zejména úplného osvobození žen, které tvoří polovinu obyvatelstva, z feudální poroby.

Zároveň musíme zabezpečit pracujícím politické svobody a demokratická práva, zavést osmihodinový pracovní den, ochranu práce, státní pojištění a ostatní opatření, zaměřená na ochranu pracujících ve společenských vztazích, vytvořit podmínky pro to, aby všichni pracující mohli pod ochranou státu a společnosti pracovat a projevit veškerou svou energii.

Uskutečnění těchto společenskoekonomických přeměn je hlubokou společenskou revolucí, jejímž cílem je zlikvidovat následky kruté koloniální vlády japonského imperialismu, zničit všechna sociální zla a pouta, která existovala po celá tisíciletí.

Komunisté jsou povoláni realizovat co možná nejrychleji odvěké tužby širokých vrstev pracujících mas jejich vysvobozením z veškerého sociálního útlaku a vykořisťování, zaměřit je k aktivní účasti v revolučním boji a stále je vést na cestě revoluce.

Splněním úkolů protiimperialistické a protifeudální revoluce ještě revoluce nekončí. Komunisté musí po dovršení protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluce pokračovat v revoluci a vybudovat v naší zemi socialistický a komunistický ráj, kde nebude útlaku ani vykořisťování.

2. Nejbližší úkoly korejských komunistů

Jaké jsou nejbližší úkoly, které musí splnit korejští komunisté, aby korejská revoluce byla korunována úspěchem?

Za prvé, korejští komunisté musí ještě více rozšiřovat a zesilovat protijaponský ozbrojený boj, organizovat a vést jej k vítězství, úspěšně realizovat posvátné dílo osvobození vlasti.

Aby byli vyhnáni imperialističtí agresori a národně osvobozená revoluce byla dovedena do konce, je třeba rozvinout rozhodný ozbrojený boj. S pomocí kontrarevolučních ozbrojených sil ustavuje imperialismus svou třídní vládu a vládne kolonii a nevzdá se válečné agrese, dokud ozbrojené síly nebudou úplně rozdraceny.

Tím spíše si nikdo nemůže myslet, že nejcyntičtější a nejloupeživější japonští imperialističtí agresori, kteří okusili krve koloniálních národů a chvástají se tzv. „mocí velkého japonského impéria“, dobrovolně opustí Koreu ještě před porážkou svých kontrarevolučních ozbrojených sil.

Korejští komunisté proto od počátku třicátých let organizovali a rozvinuli ozbrojený boj proti loupeživému japonskému imperialismu a zasadili tím vážný úder jejich kontrarevolučním ozbrojeným silám.

Rozšířit a zesílit protijaponský ozbrojený boj – to je v dnešní době nejaktuálnější požadavek.

Po rozpoutání války proti Číně japonští imperialisté ve snaze co nejrychleji skončit agresivní válku na pevnině přemísťují na čínskou severní frontu ohromné kontingenty vojsk a pro „zajištění bezpečnosti týlu“ provádějí zběsilé „trestné“ operace proti našim ozbrojeným revolučním silám a ještě více zesilují teror a vydírání korejského národa.

Rozšiřováním bezvýchodné agresivní války ze strany japonského imperialismu se však přesto urychluje jeho záhuba a vytvářejí se příznivé podmínky pro boj korejských komunistů za blízké osvobození vlasti.

Je třeba co možná nejvíce rozšiřovat a zesilovat protijaponský boj pro to, aby mohl být celkově zabezpečen další rozmach korejské revoluce.

Protijaponský ozbrojený boj je hlavním proudem protijaponského národně osvobozeneckého boje v naší zemi a jeho nejvyšší formou. Pouze zesílením protijaponského ozbrojeného boje se může úspěšně rozvíjet i protijaponský boj dělníků, rolníků, studentů a ostatních vrstev lidových mas, který nabývá nejrůznějších forem.

Aby bylo dosaženo nového rozmachu korejské revoluce, musí korejští komunisté i nadále zintenzivňovat protijaponský boj.

Další rozšiřování a rozvoj protijaponského ozbrojeného boje především vyžaduje, aby byla ještě více zvýšena síla Korejské lidové revoluční armády a zintenzivněna její vojenská a politická činnost.

Korejská lidová revoluční armáda není jen revolučním ozbrojeným oddílem, který vede bezprostředně protijaponský ozbrojený boj, ale i revolučním oddílem organizátorů a propagandistů, kteří vychovávají

a organizují široké lidové masy v zájmu rozšíření a celkového rozvoje korejské revoluce.

Upevňování Korejské lidové revoluční armády v politickém a vojenském směru je rozhodující zárukou pro všestranné posílení protijaponského ozbrojeného boje a zvýšení jeho vlivu.

Upevňování řad KLRA si nutně vyžaduje zvýšení ideově politické úrovně všech velitelů a vojáků.

Neporazitelná síla revoluční armády pramení v její ideově politické povaze. Korejská lidová revoluční armáda díky vroucí oddanosti všech našich velitelů a vojáků své vlasti a své třídě disponuje tak nezlomnou silou, že žádná armáda vykořisťovatelských tříd není schopna ji porazit. Tato podstatná výhoda revoluční armády nemůže být však plně využita, jestliže velitelé a vojáci nepovedou stálý boj za zvýšení své ideově politické úrovně. Aby se všichni velitelé a vojáci odhodlaně vydali do těžkého, dlouhého revolučního boje, je třeba je neustále vyzbrojovat revolučním světovým názorem.

Všichni velitelé a bojovníci KLRA jsou vojáky revoluce, kteří odhodlaně zasvětili svůj život osvobození vlasti a lidu. Avšak v podmínkách, kdy náš boj je stále těžší a zesiluje se ideologický útok nepřítele, nesmějí velitelé a bojovníci ztrácet pevnou víru ve vítězství revoluce, protože jinak nelze zvyšovat ideově politickou sílu KLRA.

Proto je nutno neustále zesilovat politickou a ideově výchovnou práci mezi veliteli a bojovníky KLRA. Musíme je především vychovávat na zásadách marxismu-leninismu a zároveň je řádně seznamovat s linií, strategií a taktikou korejské revoluce, aby si mohli dobře osvojit revoluční světový názor. Zároveň je třeba, aby se vyzbrojili revolučním přístupem k masám, revolučním způsobem práce, duchem uvědomělé disciplíny. Tímto způsobem musíme všechny velitele a bojovníky vychovat v neochvějně vojáky revoluce, kterým je vlastní víra ve vítězství revoluce a šlechetný revoluční duch, kteří jsou připraveni zasvětit své mládí a svůj život pouze posvátnému dílu osvobození vlasti. Současně je musíme vychovat v tom, aby se z nich stali skuteční vychovatelé lidu a schopní organizátoři masových hnutí.

Ideově politické přednosti KLRA mohou ukázat ještě větší sílu, jestliže budou spojovány s mohutnou vojenskou a technickou silou. Agresivní armáda japonského imperialismu je nejdravějším a nejzákladnějším agresorem, po zuby vyzbrojeným poslední vojenskou techni-

kou. Aby takový nepřítel mohl být poražen, musíme řádně připravit KLRA v ideově politickém smyslu a vyzbrojit ji dokonalou vojenskou technikou a pružnou partyzánskou taktikou.

Současně s rozšiřováním a upevňováním řad KLRA musíme využít všechny možné podmínky pro posílení vojenské výchovy a bojové přípravy tak, aby všichni velitelé a bojovníci dokonale ovládali vojenskou techniku a partyzánskou taktiku.

Dosahující tak dalšího upevnění KLRA v politickém a vojenském smyslu, musíme ji přeměnit v revoluční oddíl, schopný pomocí ideově politické převahy předčít početní převahu nepřítele, a partyzánsko taktickou převahou zvítězit nad jeho vojensko technickou převahou.

Vedle posílení řad KLRA v politickém a vojenském smyslu je nutné dosáhnout další aktivizace její vojensko politické činnosti.

Jednotky KLRA jsou povolány rozvinout velký ozbrojený útok v týlu agresivních vojsk japonského imperialismu, unavených agresivní válkou na čínské pevnině, vzít jim iniciativu a vytvořit tak situaci, v rozhodující míře příznivou pro korejskou revoluci.

Podle poměru našich a nepřátelských sil a změn situace je proto třeba těsně spojit operace malých a velkých oddílů, rozšiřovat ozbrojený boj hluboko do vnitrozemí naší země a současně s ním organizovat všelidový odpor. Až bude aktivní vojensko politická činnost KLRA spojena s všelidovým odporem, japonský imperialismus ztroskotá a osvobození vlasti bude bezpochyby dosaženo.

Za druhé musí korejští komunisté ještě rozhodněji organizovat a rozvinout hnutí jednotné protijaponské národní fronty, pevně stmelovat v celostátním a celonárodním měřítku stále širší protijaponské vlastenecké síly a zajistit tak spolehlivou převahu revolučních sil nad silami kontrarevolučními.

Hnutí jednotné protijaponské národní fronty jako silné politické hnutí, jehož dílem je semknout kolem komunistů všechny vlastenecké síly Koreje, vystupující proti japonskému imperialismu, a vyvinout poměr našich a nepřátelských sil rozhodně ve prospěch revoluce, zaujímá velmi důležité místo v protijaponském národně osvobozenec-kém boji v naší zemi.

Revoluce je prací v zájmu mas a může být korunována vítězstvím jen tehdy, jestliže se jí účastní nejširší masy. Proto získat na svou stranu lidové masy, stmelit je v jednu politickou sílu a opřít se o jejich nevy-

čerpatelnou moc tvoří základní princip, kterým se komunisté a revolucionáři musí v revolučním boji řídit.

Otázka získání a organizačního stmelení všech vrstev protijaponských sil vyvstala před korejskými komunisty hned od prvních dnů protijaponského národně osvobozenec-kého boje jako jejich velmi důležitý úkol.

Již od počátku třicátých let jsme na základě vědecké analýzy subjektivních a objektivních podmínek vývoje revoluce v naší zemi určili linii pro formování jednotné protijaponské národní fronty, vedli jsme neustálý boj za její realizaci a konečně v květnu 1936 jsme založili v naší zemi první organizaci jednotné protijaponské národní fronty, Ligu pro obrození vlasti.

Liga pro obrození vlasti se ve velmi krátké době upevnila a vyrostla v mohutnou ilegální revoluční organizaci, největší masovou organizaci, sdružující kolem sebe početné protijaponsky zaměřené masy.

Dělníci, rolníci a ostatní protijaponsky zaměřené masy a všichni vlastenci v Mandžusku i v naší zemi dnes podporují program Ligy pro obrození vlasti o 10 bodech a sjednocení v jednotné protijaponské národní frontě vedou energický revoluční boj.

Po celém rozsáhlém Mandžusku a všude v naší zemi, ve velkých městech i na vesnicích provincií Jižní a Severní Hamjong, Jižní a Severní Pchjongan a Kangwon jsou již založeny základní organizace Ligy pro obrození vlasti, které rozvíjejí svou činnost, a všude v zemi se formuje jednotná hustá organizační síť.

Nejen dělníci a rolníci, ale i početná vlastenecky smýšlející studentská mládež a inteligence naší země dnes podporuje program o 10 bodech, uskutečňuje hrdinské protijaponské činy a po skupinách složených z několika desítek lidí se hlásí o přijetí do našich oddílů. Všechny síly, které milují vlast a národ a váží si demokracie, ať jde o střední nebo drobné podnikatele, maloobchodníky, řemeslníky nebo nacionalisty, se zapojují do jednotného protijaponského boje pod vedením komunistů.

Zejména Armáda nezávislosti Koreje, tato ozbrojená síla nacionalistů, jež byla dlouhou dobu konzervativní a vystupovala proti sjednocení s komunisty, začala vřele podporovat deklaraci a program Ligy pro obrození vlasti, jakmile se s nimi seznámila, a některé její oddíly se již účastní operací společně s našimi oddíly. Podobné společné akce

odkrývají možnosti pro posílení solidarity a formování pevnější společné fronty.

Vedle toho mnoho pokrokově smýšlejících stoupenců náboženské sekty Čchondogjo v naší zemi se též postavilo na odpor proti pro-japonské činnosti reakční kliky Čchö Rinovy a vydalo se na cestu boje za společnou věc národa. Vítají program Ligy pro obrození vlasti o 10 bodech i její výzvu, aktivně podporují a pomáhají protijaponskému ozbrojenému boji, vyslali k nám několik desítek delegátů a s přísahou, že budou bojovat společně s námi na frontě osvobození vlasti, nám dnes poskytují materiální a morální podporu. Liga pro obrození vlasti již přijala do svých organizací mnoho stoupenců Čchondogjo v četných severních oblastech naší země a každým dnem rozšiřuje svůj vliv mezi pokrokově smýšlející věřící celé země.

V projaponském ozbrojeném boji a pod přímým vlivem rozvíjejícího se hnutí Ligy pro obrození vlasti vidí dnes korejský lid jasnou záři osvobození národa a směle rozvíjí protijaponský revoluční boj, naplněn vírou ve vítězství.

Dnešní vnitřní a mezinárodní situace, ve které se země nachází, klade před korejské komunisty bezprostřední úkol pokračovat v rozvíjení a rozšiřování hnutí jednotné protijaponské národní fronty.

Tváří v tvář krachu své koloniální vlády, který vyvolala válka odporu našeho lidu proti Japoncům a za záchranu vlasti, mobilizují japonští imperialističtí agresori kontingenty ozbrojených sil a nejrůznější násilné prostředky a dosud nevídanou měrou zesilují koloniální represe a vykořisťování korejského lidu. Ale ať jsou jejich represe sebesilnější, vzrůstá den ze dne protijaponské smýšlení korejského lidu a jeho revoluční projevy nabývají stále většího rozmachu.

V souvislosti s touto situací musí korejští komunisté energicky bojovat za to, aby dosáhli celkové mobilizace širokých protijaponských vlasteneckých sil celého národa do národně osvobozenického boje a šli tak ruku v ruce s růstem protijaponského smýšlení mas.

Aktivizace hnutí jednotné protijaponské národní fronty je důležitá také pro rozvoj světové revoluce.

V imperialistických zemích jako je Japonsko, Německo, Itálie, které jdou cestou všestranné fašizace, byl lid pod fašistickou diktaturou zbaven demokratických svobod a všech politických práv a revoluční hnutí naráží na vážné obtíže. Každým dnem roste v celosvětovém měřítku

nebezpečí fašismu. V těchto podmínkách komunisté rozvíjejí hnutí protifašistické národní fronty, vedou aktivní boj s cílem organizovat a mobilizovat do tohoto boje široké lidové masy.

Vzhledem k této situaci musíme ještě více upevnit hnutí jednotné protijaponské národní fronty a pouze tímto způsobem můžeme oslabit fašistické síly, sjednocené v mezinárodním měřítku, urychlit vítězství mezinárodních demokratických sil na všech frontách a vytvořit mezinárodní situaci příznivou pro revoluci v naší zemi.

Korejští komunisté, jdoucí vstříc požadavkům rozvoje revoluce, musí aktivně bojovat za další prohloubení a rozvoj hnutí jednotné protijaponské národní fronty.

Přitom je nejdůležitější, abychom zvyšovali bojovnost organizací Ligy pro obrození vlasti a rozšiřovali a upevňovali jejich řady.

Liga pro obrození vlasti představuje organizaci jednotné fronty, založenou komunisty za podmínek, kdy v naší zemi dosud neexistuje marxisticko-leninská strana, a zároveň mohutnou ilegální revoluční organizaci.

Proto zvyšování bojovnosti organizací Ligy pro obrození vlasti, rozšiřování a upevňování jejich řad umožňuje dosáhnout sjednocení protijaponských vlasteneckých sil v celostátním měřítku a také to, aby komunisté stáli v čele revolučního hnutí v Koreji.

Abychom ještě více upevnili hnutí jednotné protijaponské národní fronty, musíme rozšiřovat síť jejich organizací ve vnitrozemí a aktivně v ní sjednocovat široké protijaponské masy.

Zvyšující bojovnost organizací Ligy pro obrození vlasti a obrátně aplikující pružné metody práce na podmínky ilegálního boje, musíme se také ze všech sil snažit zvýšit jejich organizačně politickou činnost. V podmínkách krutých represálií nepřítele se nedoporučuje stereotypně pojmenovávat všechny organizace, ale je třeba při pojmenování vycházet z konkrétní skutečnosti dané oblasti, zvláštností a připravenosti každé vrstvy obyvatelstva, atd. Metody práce v každé organizaci se musí měnit podle konkrétních podmínek. Liga pro obrození vlasti proto musí být přeměněna v mohutnější masovou ilegální revoluční organizaci, která bude bezpečně fungovat a obepínat svými hlubokými kořeny široké lidové masy.

Pro další rozšiřování a rozvoj hnutí Ligy pro obrození vlasti je nutné, aby komunisté vedli toto hnutí v jeho celku. Pouze při plném zabez-

pečení komunistického vedení může hnutí jednotné protijaponské národní fronty fungovat od začátku do konce v zájmu dělnické třídy a všech lidových mas, vítězně se rozvíjet na základě revoluční strategie a taktiky. Proto musí komunisté zaujímat v organizacích Ligy pro obrození vlasti pevně vedoucí místa a zajišťovat jejich revoluční vedení.

Komunisté, řídící hnutí jednotné protijaponské národní fronty, musí správně rozlišovat a postupně překonávat různé pravé a levé úchytky.

V zájmu sjednocení mas z různých vrstev a tříd, je třeba správně spojit revoluční linii mas s třídní linií. Je třeba varovat jak před levicovými tendencemi těch, kteří jsou v zajetí třídních předsudků a jednají pouze s dělníky a rolníky, tak i před pravicovými tendencemi těch, kteří podávají ruku komukoliv, odvolávají se na jednotnou frontu. Jestliže budeme přijímat do organizací Ligy pro obrození vlasti pouze dělníky a rolníky a bojkotovat ostatní vrstvy protijaponských vlasteneckých sil, budeme se izolovat od početných protijaponských mas, a naopak, budeme-li do Ligy pro obrození vlasti získávat bez politické prověrky kohokoliv, přivedeme do jejích řad cizí elementy všeho druhu.

Proto se musíme pevně držet zásad, spočívajících v tom, aby byl získán maximální počet vlasteneckých demokratických sil a protijaponských složek a současně aby byli důsledně izolováni projaponská ničemové a ostatní cizí, nepřátelské živly.

Vedení hnutí jednotné protijaponské národní fronty musí také správně spojit semknutost s bojem uvnitř vlastních řad.

V důsledku různorodosti svých třídních zájmů přidržují se protijaponsky smýšlející masy z různých vrstev a tříd odlišných pozic a přístupů k protijaponskému boji. Mezi protijaponsky smýšlejícími masami je také dost takových vrstev, které nenávidí japonský imperialismus, ale pro svou třídní omezenost jsou v protijaponském boji nerozhodné a kolísavé. Jestliže nezabráníme kolísavosti v těchto vrstvách, nebudou moci překonat obtíže, s kterými se setkávají v průběhu boje, pevně uhájit své protijaponské stanovisko a nakonec se dají na stranu zrádců a vážně poškodí revoluci.

Proto musí komunisté rozvinout zásadový boj za překonání kolísavosti a nerozhodnosti uvnitř protijaponsky smýšlejících mas a současně upevňovat semknutost s nimi. Pouze tak bude možné uchovat řady jednotné fronty a bezezbytku uplatnit její velkou sílu i za podmínek

zesílené vojenské ofenzívy a ideologického náporu nepřítele.

Za třetí, korejští komunisté musí aktivně bojovat za upevnění solidarity s mezinárodními revolučními silami.

Upevnění solidarity s mezinárodními revolučními silami je proletářským internacionálním úkolem komunistů a důležitou zárukou konzolidace světových revolučních sil, izolace japonských imperialistů na mezinárodní scéně a upevnění našich revolučních sil.

Zvláště dnes, kdy japonští imperialisté, okupující Mandžusko, rozvíjejí na široké frontě agresivní válku proti Číně a provádějí zběsilé přípravy k válce proti Sovětskému svazu, jeví se obrana Sovětského svazu a upevnění solidarity s revolučními silami Číny jako bezprostřední požadavek v zájmu rozvoje světové revoluce a revoluce v naší zemi.

Japonský imperialismus je nepřítelem korejského lidu a zároveň nepřítelem čínského lidu. Pouze konzolidace bojové solidarity mezi národy Koreje a Číny, další upevňování jednotné protijaponské fronty může v boji proti společnému nepříteli, japonskému imperialismu, tento imperialismus citlivěji politicky a vojensky zasáhnout a urychlit vítězství revoluce v Koreji a Číně.

Proto od prvních dnů protijaponského ozbrojeného boje se korejští komunisté sjednotili s protijaponskými silami čínského lidu, bojovali s nimi bok po boku na jedné frontě a zejména vynakládali velké úsilí na to, aby zkoordinovali vzájemnou činnost se všemi čínskými protijaponskými oddíly, které by mohly být významnou silou v protijaponské válce.

Čínské protijaponské oddíly jsou různorodé. Jsou mezi nimi protijaponské oddíly, které jsou pod vlivem Komunistické strany Číny, zbytky jednotek, které byly v minulosti pod vlivem Kuomintangu, zbytky bývalé Severovýchodní armády, které v důsledku „mandžuského incidentu“ vztyčily prapor protijaponského boje za záchranu vlasti, a také protijaponské ozbrojené oddíly (Svaz Rudých kopí, Svaz Velkých mečů), založené povstaleckými rolníky.

Pokud jde o protijaponské partyzánské oddíly, vedené čínskými komunisty, tvořili s nimi korejští komunisté již odedávna sjednocenou protijaponskou armádu a rozvíjeli do celé šíře společný protijaponský boj.

Korejští komunisté také usilovně bojovali za vytvoření společné protijaponské fronty s „Armádou za záchranu vlasti“ a „Armádou

sebeobranu“, které se skládaly ze zbytků jednotek bývalé Severo-východní armády, a s různými protijaponskými oddíly, složenými z povstaleckých rolníků. Hned po událostech dne 18. září jsme založili výbory protijaponských vojáků a zvláštní mobilní oddíly, vyslali jsme politické pracovníky do „Armády pro záchranu vlasti“, „Armády sebeobranu“ a do různých protijaponských oddílů, usilovně jsme zvyšovali úlohu zvláštních mobilních oddílů a trpělivě jsme organizovali a rozvíjeli v tomto směru iniciativní a obětavý boj. To vše vedlo k překonání jejich zatvrzelosti, nerozhodnosti a politické nevědomosti a k vytvoření společné fronty.

V boji za dobytí okresního města Tungning a v mnoha dalších bojích dosahovala Korejská lidová revoluční armáda ve společných operacích s protijaponskými oddíly jednoho vítězství za druhým a tím vážně zasáhla japonské militaristy, ukázala semknutou sílu korejského a čínského lidu, připravila pevnou půdu pro všestranné sjednocení a spojení s protijaponskými oddíly.

V druhé polovině třicátých let, kdy hlavní síly KLRA vstoupily na základnu na hoře Paktusan, jsme prováděli revoluční výchovnou práci i mnoha protijaponských oddílů, kterým se nedostávalo sebedůvěry tváří v tvář „trestným“ operacím nepřítele, zařazovali jsme je do spojené protijaponské armády nebo jsme společně s nimi úspěšně prováděli velké operace (nejenže jsme mezi ně vysílali politické pracovníky, ale nehledě na vlastní těžkosti jsme je dokonce zásobovali potravinami, výstrojí a zbraněmi); tím jsme upevňovali jejich bojový duch a víru ve vítězství a působili k tomu, aby aktivně vystupovali na protijaponské frontě.

Avšak někteří naši lidé se dosud přidržují úzkoprsého názoru a dosud neuskutečňují společnou frontu s protijaponskými oddíly dobře. Když s nimi nebudeme umět pracovat, neubrání se surovému tlaku nepřítele a mohou podlehnout kolísání, kapitulantské degeneraci nebo mohou degradovat na loupeživé bandy. Musíme proto konzolidovat společnou frontu se všemi protijaponskými oddíly a nesmíme podceňovat také ty, jež představují kolísavou, nedůslednou sílu; musíme je vést a dosáhnout dalšího rozvoje protijaponské války s cílem maximálně izolovat japonské imperialisty a stmelit naše protijaponské ozbrojené síly.

V práci s čínskými protijaponskými oddíly se i nadále musíme při-

držovat zásady, spočívající v tom, aby tyto oddíly místo kapitulace před japonskými imperialisty pokračovaly v boji se vztyčeným praporem protijaponského boje za záchranu vlasti, kryly vojenské výdaje konfiskováním majetku Japonců, čínských projaponských statkářů a agentů, aniž by přitom porušily zájmy lidu.

Na základě neustálého posilování naší jednoty s čínskými komunisty se musíme sjednocovat se všemi protijaponskými oddíly, se všemi revolučními silami Číny a vytvořit tak ještě širší korejsko-čínskou jednotnou frontu.

Pro upevnění solidarity s mezinárodními revolučními silami je důležitá také obrana Sovětského svazu, vlasti proletářů celého světa.

Sovětský svaz jako první socialistický stát založený Leninem, jako první stát diktatury proletariátu bránící skutečné zájmy dělníků a rolníků, je prvním příkladem vítězství marxismu-leninismu a velkou oporou mezinárodní dělnické třídy.

Obrana velkého Sovětského svazu je internacionální povinností dělnické třídy všech zemí. Revoluce v každé zemi se rozvíjí a brání v bojové semknutosti a solidaritě s mezinárodní dělnickou třídou. Vzrůst moci socialistického státu, Sovětského svazu, je dnes obrovským povzbuzením pro dělnickou třídu a utiskované národy celého světa, bojující proti cizímu imperialismu a vlastním vládnoucím třídám. Proto musíme bojovat za obranu Sovětského svazu, prvního a jediného státu proletářů na světě, bránit tím také světovou revoluci a vytvářet příznivější mezinárodní situaci pro korejskou revoluci.

Nadále se hrdě hlásíme k heslu „Zbraní braňme Sovětský svaz!“ musíme udržovat japonské imperialisty v neustálém strachu, stále na ně útočit z týlu a na každém kroku mařit agresivní intriky japonského imperialismu proti Sovětskému svazu.

V souladu s požadavky nové situace musíme i nadále vysoko třít prapor proletářského internacionalismu, aktivně bránit Sovětský svaz, upevňovat jednotnou protijaponskou frontu s čínským lidem, dosahovat dalšího upevňování solidarity s mezinárodní dělnickou třídou a utlačovanými koloniálními národy a zaměřit tak ostří boje proti hlavnímu nepříteli korejského lidu, japonským imperialistickým agresorům, a zmařit ohavné sny japonského imperialismu o asijské nadvládě.

Za čtvrté, korejští komunisté musí vést aktivní boj za založení revo-

luční marxisticko-leninské strany v naší zemi.

Marxisticko-leninská strana je předním oddílem dělnické třídy, štábem revoluce. Pouze v čele se stranou dělnické třídy můžeme semknout široké lidové masy, zainteresované na revoluci, úspěšně je organizovat a mobilizovat pro revoluční boj a se správnou strategií a taktikou je vést k vítězství.

Pod vlivem Říjnové socialistické revoluce vzniklo komunistické hnutí brzy a v roce 1925 byla poprvé založena Komunistická strana. Pracující masy naší země, umdlévající dlouhá léta v okovech koloniální nadvlády japonského imperialismu a feudálního útlaču, přivítaly vytvoření Komunistické strany Koreje, povoláné bojovat za obranu zájmů proletariátu, a vkládaly v ni očekávání a naděje. Avšak v důsledku svých podstatných slabín a omezenosti nemohla Komunistická strana Koreje uskutečnit v roce 1925 očekávání a naděje korejského lidu.

Komunistická strana Koreje, založená v roce 1925, nezapustila své kořeny v širokých masách, zejména v dělnické třídě; skládala se především z třídně kolísavé buržoazní a maloburžoazní inteligence, povrchných marxistů. Strana nebyla také schopna zabezpečit jednotu svých řad v důsledku sektářského boje frakčních elementů, které pronikly do vedení. Tři roky po svém založení byla proto Komunistická strana Koreje rozpuštěna, neboť se neuměla vyrovnat s represáliemi japonského imperialismu a podvratnou činností frakcionářů.

Za této situace vyvstal před korejskými komunisty nejnaléhavější úkol vyjít z vážného ponaučení komunistického hnutí dvacátých let a založit revoluční marxisticko-leninskou stranu.

Revoluční strana se však nedá vytvořit tak, jako to učinili frakcionáři, kteří sebrali hrstku komunistů, vytvořili „stranické ústředí“ a bez jakékoli ideově-organizační přípravy oznámili založení strany.

Založení revoluční marxisticko-leninské strany si žádá především pevný ideový a organizační základ.

V boji za vybudování ideového a organizačního základu pro vytvoření strany jsme dosáhli již četných úspěchů.

Přesto, že nebylo vyhlášeno stranické ústředí, založili jsme již stranické organizace a různé ilegální revoluční organizace v jednotkách Korejské lidové revoluční armády, mezi dělníky a rolníky uvnitř země i za jejími hranicemi, zajišťujeme jejich jednotné vedení. V současné době byl v jednotkách lidové revoluční armády zaveden systém vedení

stranických organizací, založený na principu demokratického centralismu; probíhá pravidelný stranickoorganizační život. Stranické organizace byly také založeny v širokých masách dělníků a rolníků v krajích při řekách Tumangang a Amnokkang a jsou podřízeny jednotnému vedení. Zejména ve vnitrozemí se v souladu se směrnicí provádět přípravu na založení strany, vycházejí ze samostatného stanoviska, aktivně rozvíjí boj za vytvoření organizací komunistické strany a byla již zaznamenána celá řada úspěchů.

Kromě toho jsme za posledních několik let v ohni ozbrojeného boje a v praxi ilegálního revolučního boje vychovali komunisty z nejlepších synů a dcer pracujícího lidu, především z řad dělníků a rolníků, a tím jsme si vytvořili organizační páteř pro založení strany. Po energickém boji za překonání frakcionářství, tohoto dědictví komunistického hnutí dvacátých let, jsou dnes naše řady v podstatě od frakcionářství očištěny. Dosáhli jsme ideové a volní jednoty a semknutosti revolučních řad.

Vycházejíce z úspěchů dosažených v minulém období, musí se korejsí komunisté snažit dalším urychlováním ideové a organizační přípravy v měřítku celé země co možná nejrychleji založit marxisticko-leninskou stranu.

Důležitým úkolem korejských komunistů, pokud jde o přípravy k založení strany, je:

Za prvé, rozšířit stranické organizace do jednotek KLRA, organizací Ligy pro obrození vlasti, Protijaponského svazu mládeže a do ostatních revolučních masových organizací uvnitř země a v oblastech při řekách Tumangang a Amnokkang zapojit komunisty do jednotného organizačního systému a upevnit v nich bojové zocelení skrze organizační život strany.

Rozšiřovat stranické organizace a sjednocovat komunisty je nevyhnutelným úkolem, který se rodí v podmínkách, kdy je vytvořen hlavní štáb korejské revoluce, vychována masa komunistů nové generace a kdy Liga pro obrození vlasti a ostatní revoluční organizace zapustily kořeny v širokých masách. Teprve při úspěšném vyřešení tohoto úkolu může stranická organizace hluboko zapustit kořeny v masách, zejména v masách dělníků a rolníků, a na tomto základě spolehlivě zajistit jednotné vedení korejské revoluce.

Musíme organizovat stranické buňky a skupiny ve všech člancích a všech oblastech, kde je jen možné všechny komunisty organizačně

sjednotit; přitom je třeba důsledně zachovávat princip samostatnosti při přípravách k založení strany. Zejména v důležitých průmyslových oblastech, ve vesnických a rybářských osadách naší země je třeba připravit revoluční vedoucí jádro, rozšířit síť organizací Ligy pro obrození vlasti na samostatných základech a na této bázi zakládat stranické skupiny a buňky mezi dělníky a rolníky a zapojovat je do jednotného organizačního systému.

Na základě historických zkušeností komunistického hnutí raného období je třeba pevně dodržovat linii budování stranických organizací zdola nahoru. Jen tehdy, na základě třídního probuzení širokých pracujících mas, bude možné přijímat do strany zocelené a k boji připravené pokrokové složky z řad dělníků a rolníků, vytvořit nejrevolučnější bojovou stranu, disponující neochvějným masovým základem.

Stranické organizace v jednotkách lidové revoluční armády i v místech musí ve veškeré své činnosti přísně dodržovat zásady demokratického centralismu a dále zvyšovat svou bojovou sílu a avantgardní úlohu.

Členové strany jsou povinni účastnit se svědomitě organizačního života strany a v praktickém boji se zocelovat v neochvějné vojáky revoluce, komunisty.

Za druhé, v praxi širokého revolučního boje vychovat pro revoluční jádro nejlepší složky z řad dělníků a rolníků a připravit tak spolehlivou organizační páteř pro založení strany.

Na základě hořkých zkušeností raného komunistického hnutí v naší zemi a v zájmu upevnění a rozvoje budoucí strany vyvstává jako hlavní otázka příprava organizační páteře pro založení strany z řad revolučních aktivistů, vyšších z dělníků a rolníků.

Musíme přijímat nejlepší syny a dcery dělníků a rolníků do řad lidové revoluční armády, v ohni revolučního boje je vychovávat v komunistické aktivisty, věrně oddané revoluci a tvořící organizační páteř strany. Musíme přijímat do stranických organizací politicky připravené členy, bojově zocelené v ilegálním revolučním boji a vychovávat je pro revoluční jádro.

Současně je nutné semknout revoluční dělníky, rolníky a široké protijaponsky smýšlející masy do takových masových organizací, jako jsou Liga pro obrození vlasti, Protijaponský svaz mládeže, Protijaponská společnost, Svaz žen atd., a v praktickém boji proti japonským

imperialistům je vychovávat v zanícené komunisty.

Za třetí, nepřipustit, aby frakcionářství proniklo do stranických revolučních organizací a nadále důsledně bojovat proti frakcionářství tak, aby bylo dosaženo absolutní čistoty v řadách komunistů a jejich pevné ideové a volní jednoty.

Bez důsledného vymýcení sektářství nelze zajistit pevnou jednotu komunistů a jednotu smýšlení, vůle a akce, založenou na jednotné linii, strategii a taktice korejské revoluce, nelze uskutečnit historické dílo založení strany.

V naší zemi vzniklo sektářství působením inteligence vyšlé z řad buržoazie, maloburžoazie a zchudlé šlechty, která pronikla do řad dělnického hnutí pod rouškou marxismu, stržena proudem revolučního hnutí vyvolaného vlivem Říjnové socialistické revoluce.

Frakcionáři slovy volali po komunismu a mluvili o osvobození dělnické třídy, ale ve skutečnosti používali dělnického hnutí jako prostředku pro ukojení své ctižádosti, kariéristických cílů a nenasytných politických ambicí.

Frakcionáři, kteří pronikli do řad dělnického hnutí, skupinkařili po třech, po pěti jednotlivcích, tu se frakčně sdružovali, tu zas rozcházeli, vytvářeli frakce jako „Úterní frakce“, „Marxisticko-leninská frakce“, „Frakce Sosang“ atd. a aniž pro to měli nějaké důvody v rozdílnosti politických názorů nebo důvody teoretické, pokračovali ve frakčním boji za rozšíření sféry vlivu svých skupinek a dosažení „hegemonie“, až stranu zahubili.

Frakcionáři, kteří vyvolali avanturistické povstání 30. května s cílem rozšířit sféru vlivu své skupinky a uspokojit své kariéristické ambice, odhalili ilegální revoluční organizace a mnoho komunistů a revolucionářů tomu padlo za obět; tímto činem nesmírně poškodili komunistické hnutí v naší zemi. Kromě toho zneužili frakcionářští patolízalové pod záštitou nacionálních šovinistů boje proti „Minsängdanu“ pro své sektářské cíle, což stálo životy mnoha skvělých komunistů a revolucionářů a mělo za následek oslabení jednoty a semknutosti revolučních řad, v nichž vyvolali sváry, rozepře a nedůvěru. Dopustili se tak nejtěžších zločinů.

Kdybychom včas nenapravili levé úchytky v boji proti „Minsängdanu“ cestou zásadního boje s frakcionářskými patolízaly a nacionálními šovinisty, vznikl by v komunistickém a revolučním hnutí velmi vážný stav.

Dnes jsme v podstatě zlikvidovali frakce v našich řadách, avšak bývalí frakcionáři, kteří degradovali na nacionální reformisty a špicly japonských imperialistů, hledají všemožné prostředky, jak zevnitř podlamovat komunistické řady.

Proto je naší první povinností neustále připomínat členům strany, vojákům lidové revoluční armády a širokým revolučním masám zločiny frakcionářských patolízalů, které značně škodí komunistickému a revolučnímu hnutí v naší zemi, a dosáhnout toho, aby vždy s velkou bdělostí a třídní nenávistí zabráňovali pronikání frakcionářství a včas odhalovali a rozvíjeli podvrtné a záškodnické činy frakcionářských patolízalů.

Současně musíme vyzbrojit všechny členy strany a vojáky lidové revoluční armády učení marxismu-leninismu, linií, strategií a taktikou korejské revoluce a zabezpečit tak všude v našich řadách jednotu idejí, vůle a akce.

Pouze touto cestou můžeme pevně uhájit čistotu komunistických řad, jejich ideovou a volní jednotu a semknutost a připravit pevně organizační a ideové základny pro založení strany.

Oddaně plnice při práci spojené s přípravou pro založení strany výše uvedené základní úkoly, musí korejští komunisté nejdříve uskutečnit historické dílo založení revoluční marxisticko-leninské strany.

Mají-li úspěšně splnit vytyčené revoluční úkoly, musí se korejští komunisté především pevně držet samostatného stanoviska.

Samostatné stanovisko je základním stanoviskem komunistů, kteří s vírou v sílu lidu své země se snaží s vlastní odpovědností a vlastními silami dovést do konce revoluci ve své zemi.

Pouze s podmínkou, že se budeme pevně držet samostatného stanoviska v revolučním boji, je možné vypracovat, důsledně bránit a uvést do života skutečnou revoluční linii a směrnice a neohledně na nejrůznější obtíže a zkoušky bojovat do konce v zájmu revoluce své země.

Pánem korejské revoluce je korejský lid, korejští komunisté. Korejskou revoluci musí uskutečňovat korejský lid pod vedením korejských komunistů.

Nesmíme zapomínat na hořké zkušenosti minulých let, kdy následkem poklonkování frakcionářů bylo komunistické a revoluční hnutí naší země silně poškozeno a prošlo mnoha zvraty.

Korejští komunisté musí v souladu se svým přesvědčením rozvinout

revoluční boj, pevně stmelit vlastní revoluční síly a opření o ně dovést korejskou revoluci k vítězství.

Revoluce v každé zemi je jedním článkem světové revoluce, jednou její součástí. Revoluce v každé zemi se uskutečňuje za mohutné podpory světových revolučních sil a aktivní boj za vítězství světové revoluce je internacionální povinností komunistů každé země.

V našem národně osvobozeném boji proti vojensko feudálním japonským imperialistickým agresorům, spojeným se světovým imperialismem, je nanejvýš důležitou mohutná podpora mezinárodních protiimperialistických sil.

Avšak i kdyby podpora mezinárodních revolučních sil byla sebevětší, nemohla by korejská revoluce být dovedena k vítězství, kdyby korejští komunisté nevytyčili revoluční linii a nevypracovali strategii a taktiku, které by byly v souladu s realitou naší země a kdyby nedokázali na tomto základě spolehlivě připravit vlastní revoluční síly.

Korejští komunisté budou dále posilovat solidaritu s mezinárodními revolučními silami a přitom budou klást odpor poklonkování před velkými a pravicovému i levicovému oportunismu, budou pevně stát na samostatném stanovisku a řídit korejskou revoluci tak, aby určitě uskutečnili velké historické dílo národního osvobození.

Korejské komunisty, neochvějně bojovníky, kteří vysoko nesou prapor korejské revoluce, jistě čeká vítězství a sláva.

Ať žije korejská revoluce!

Ať žije světová revoluce!